

NEWSLETTER

tammi2016

Tammikuu olikin sitten pääosin varsin talvinen. Seitsemänä päivänä jouduttiin tunnit perumaan pakkasen takia, joka välistä huiteli -30 asteen tietämissä. Pakkasrästejä on pidetty viikonloppuina ja myös arkisin kun tilaa on vapautunut. Toivotaan että jatkossa säät eivät enää koettele, vaikka talven soisi vielä jatkuvan vähän aikaa.

Vuoden 2015 tittelit

Joka vuosi on nimetty leikkimieliset tittelit, jotka osin on vaihtuneet vuodesta toiseen.

Vuoden ratsasastaja

Merkittävimmän tittelin saa tänä vuonna Anna Ahlberg. Hän on vuosia jaksanut tiiviisti panostaa ratsastukseensa.

Anna hakee oppia myös lisävalmennuksista ja on muutenkin ollut pitkään kantavia luottoratsastajiamme, Anna pysyy aina positiivisena, vaikka nimikkona on hankalammasta päästä oleva Roo ja sen kanssa on välillä vaikeitakin päiviä.

Vuoden junnu

Viime vuonna saimme iloksemme täydennystä ja nuorennusta juniorikaartiimme. Samalla sain taas muistutuksen siitä, kuinka mukavaa oikeastaan onkaan aivan pieniä opettaa. He imevät oppia ihan eri tahtiin kuin jo vuosia ratsastaneet.

Junnutittelin saa Ella Eriksson. Hän on vasta 8-vuotias, mutta pärjää erinomaisesti Ressu-ponin kanssa. Ella hoitaa ponin rauhallisesti ammatilaisen ottein välittämättä Ressun ilmeilystä.

Myös ratsastaessa tomerna tyttö saa Ressun liikkelle ilman temppuilla, ja niitä ei tälle luokkansa vahvimmalle tytölle kannata yrittääkään.

Vuoden tyyli ratsastaja

Tittelin nappaa ryminällä ratsastajiemme kärkehahinoihin tullut Wilma Rönkä.

Hän ratsastaa kauniisti ja tehokkaasti. Wilman tyyliin kuuluu myös täydellinen, suorastaan kieli poskella tehty paneutuminen suoritukseen. Ratsastus vaatii keskittymistä jos haluaa onnistua, ja siinä onkin monella meistä parantamisen varaa.

Vuoden kyky

Kyky-tittelin saa Pekka Stenbäck. Vastikään 11-vuotta täyttänyt poika on innostunut kouluratsastuksesta. Hän istuu hyvin ja on kehittynyt nopeasti, ja on varmasti nopeastikin tuleva kilparatsastaja jos vain into säilyy. Pekka myös oli niitä harvoja, jotka olivat joululomalla seuraamassa valmennustilaisuutta tiukassa pakkasessa, hyvä esimerkki asenteesta ja motivaatiosta.

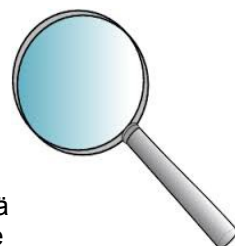
Tallitoiminta

Joskus tuntuu siltä, että hevosalalla toimiminen on melkein rikollista tai ainakin epäilyttävää virkamieskunnan silmissä.

Tämä tuli taas esiin, kun tässä tammikuun pakkasilla paikalle pölähti Porvoosta valvontaeläinlääkäri tekemään eläinsuojelu-tarkastusta. Siis sama tarkastus kuin tehtiin meillä reilu vuosi sitten, tarkemmin vuosi ja 4 kk. Laissa ei ole mitään määritelmää kuinka usein tallit on tarkastettava. Ammattimaisesti toimivissa kohteissa kuulemma väli on 1-3 vuotta sen mukaan kuinka tuntuu tarvetta olevan.

Ilmeisesti meidät oli luokiteltu hieman epäilyttävään sakkiiin, kun tarkastus tehtiin näin nopeasti uudestaan.

Ehkä sen aiheutti se, että pari karsinaa olivat ensimmäisessä tallitarkastuksessa muutaman desineliön liian pieniä ja ne piti korjata.

Juuri viime kesänä meillä oli terveystarkastaja, joka tarkasti ratsastuskoulun turvallisuutta. Ensi kesänä on vähintäänkin tulossa lomitustarkastaja. Meillä tarkastetaan maatilaa, ratsastuskoulua ja tallinpittoa, jokaisessa osa-alueessa omat tarkastajat. Tämä aiheuttaa sen että joka vuosi täällä juoksee ainakin kaksi eri tarkastajaa. Pieni käyttäyksen maku tulee väkisinkin suuhun. Ja veronmaksaja maksaa lystin.

Toimin taannoin oikeassa työelämässä It-alalla yrittäjänä, jonka tj:nä olin yli kymmenen vuotta. Tuona aikana meillä oli kerran verotarkastus, muita tarkastajia ei ollut päämiehen auditointeja lukuunottamatta.

Valvonta on hyvästä, hevoset kun eivät voi itse soittaa ja valittaa oloistaan. Tuntuu vain että se kohdistuu aika usein väärään osoitteeseen. Itseäni harmittaa kun tietää että on varmasti monta paikkaa, joissa oikeasti hevoset tarvitsivat apua oloihinsa. Jo esimerkiksi kesäisin näkee paljon kuiville ja varjottomille laitumille kesästä nautimaan hylättyjä hevosia paarmojen ja auringon/sateen armoilla.

Pakostakin tulee mieleen vanha hölmöläisvitsi, jossa hölmöläinen etsi illalla katulampun alta kadonnutta kotiavaintaan. Kun paikalle osunut kysyi, oletko varma että se on tässä? Hölmöläinen vastasi, että ei ole mutta tästä on helpompi etsiä.

Senni seikkailee enää sarjakuvissa

Tammikuun alkupäivinä kovien pakkasten aikaan sairastui 26-vuotias Senni-poni. Sitä hoidettiin sen mitä kyettiin, mutta valitettavasti se ei siitä toennut ja oli nukutettava vihreille laitumille. Pihamme tuntuu nyt varsin tyhjältä.

Kuva: Senni on opettanut lukuisia ratsastajia. Tässä meidän Julle ja Senni vuonna 2004.

Piirustuksia hevosista

Osa ratsastajistamme harrastaa piirustusta, ja olen saanutkin pari hienoa hevoskorttia. Piirtäminen on mukava ja kehittävä harrastus. Nyt

helmikuun aikana toivonkin hevosista tai hevosiin liittyviä piirustuksia.

Julkaisen niistä kuvat sitten talli-lehdessä. Kuvat voi toimittaa piirustuksina tai valmiiksi sähköisessä muodossa.

Piirroksia saa tulla muiltakin kuin vain meillä ratsastavilta. Kyse ei ole kilpailusta vaan kaikki kuvat julkaistaan ja.

Hevonen on aika vaikea kohde piirtää, joten odotan mielenkiinnolla töitänne.

NYT KAIKKI PIIRTÄMÄÄN!!

Hevoset voivat olla vaarallisia

Tämän sai huomata viime kesänä Espanjasta Suomeen kotiutunut Bertta-koira.

Se ei ole kasvanut hevosten parissa kuten kaverinsa Arttu, joka on pyörinyt pienestä pennusta asti hevosten jaloissa.

Niinpä Bertta ei osaa lukea hevosia samalla tavalla kuin Arttu, jolla on tapana aika usein pyöriä aika lähelläkin hevosten jalkoja mutta toistaiseksi on onnistunut aina väistämään. Ja valitettavasti Bertta matkii Arttua niin hyvässä kuin pahassa.

Eräänä päivänä hevosia sisäännotettaessa koirat tapansa mukaan "avustivat" pyörimällä mukana, ja Bertta sattui liian lähelle. Niinpä hevonen päätti kouluttaa sitä ja kalautti koiraa takajalla suoraan suuhun. Potku ei ollut tarkoitettu kovaksi vaan pikemmin varoitukseksi, mutta kun kavio osui suuhun niin se tuntui.

Onneksi kotona on eläinlääkäri. Tiina joutui ompelemaan alaikenen paikalleen sekä poistamaan kolme pientä etuhammasta, jotka olivat katkenneet. Bertta pääsi siis suhteellisen vähällä, aika näyttää oppiko se.

Parissa päivässä koira onneksi oli jo aivan normaali. Bertta tapaa hymyillä innostuessaan, (jotkut luulevat että se on vihainen kun näyttää hampaitaan) mutta nyt sen hymy on kuin jääkiekkoilijalla.

Hyvää ja vauhdikasta talvea

www.perriertalli.fi